

MAGISTER

Calea către sine

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

ANA LEXA

MAGISTER

Calea către sine

© EDITURA MIX
Braşov, 2008

Culegere: Ana Lexa
Tehnoredactare: Florin Druțu
Copertă: Teodor Nițu
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite, referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare, cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEXA, ANA

Magister : calea către sine /Ana Lexa ; ed.: Florin Zamfir. - Brașov : Mix, 2008
ISBN 978-973-8471-75-7

I. Zamfir, Florin (ed.)

821.135.1-96

Copyright © 2008 Editura Mix
Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru
www.edituramix.ro
sau contactați-ne la:
tel.: 0720 499494; fax: 0720 112117
e-mail: comenzi@edituramix.ro

Tiparul executat la S. C. GRIDSOLO PRINT COMPANY S. R. L. – Brașov
0268 - 313 355 e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

*Pentru Dara și Rareș,
cele mai iubite ființe
ale sufletului meu.*

Cuprins

Prefață 9

Cuvântul autoarei 11

Primus annus

Capitolul I: Inquisitio 15

Capitolul II: Melanosis 33

Capitolul III: Revelatio. Leukosis 71

Secundus annus

Capitolul IV: Xanthosis 103

Capitolul V: Rebis 131

Tertius annus

Capitolul VI: Iosis. Lapsit exillis 159

Capitolul VII: Multiplicatio 179

Glosar 204

Index Latin 206

Prefață

Cu greu, astăzi oamenii își mai pot aminti de EI! Ritmul diabolic al societății contemporane și-a pus amprenta pe timpul lor și mai ales pe sufletul lor. Oamenii, NOI, cu greu ne mai regăsim...

Cartea este un poem al OMULUI, al regăsirii sinelui. În această lume, ea aduce emoția calității de a fi OM, a bucuriei de a te descoperi, de a-ți descoperi marile întrebări.

Cartea, poem liric de IUBIRE, aduce sentimentul că numai prin liniște te afli, te descoperi, te dezvolți!

Călătoria la care autoarea ne invită este drumul inițiativ către NOI înșine. Dialogul cu Pater, personaj simbol, magician al tăcerii înțelepte, al înțelepciunii tăcute, creată spre a fi descoperită, oferindu-se cu liniștea și calmul marilor filozofi, ridică cititorului întrebările de care omul modern fuge... se teme de sine... nu crede în sine...

Din toate experiențele, eroul cărții va învăța că la baza existenței singurele certitudini rămân: adevărul, frumusețea, stăpânirea de sine, curajul, respectul, toleranța și, mai presus, IUBIREA, împotriva lașității, inconsecvenței, fricii de tine însuși sau de alții, prejudecăților de tot soiul.

Parabolă superioară a existenței contemporane, cartea se oferă ca un memorial de călătorie spirituală, dar și ca un îndrumar spre NOI înșine.

Cartea dovedește stilul rafinat al intelectualului profund, dovedește meticulozitatea creatorului în realizarea bijuteriei cuvântului, autoarea stăpânind sensurile profunde ale cuvântului.

Dumnezeu ne-a dat cuvântul. Ne ridicăm prin el, ne regăsim prin el, învățăm noi și-i învățăm și pe alții! Ne regăsim în rândurile cărții, ne întoarcem să recitim pasajele ce ne definesc, în care respirăm. Simțim nevoia cărții ce țâșnește din NOI, rămâne cu NOI, visează cu NOI.

Numai astfel pot vorbi despre această insolită apariție: IUBIREA DE NOI.

3 aprilie 2007
critic literar Florica Lupu

Cuvântul autoarei

Pentru fiecare dintre noi, există câte un moment al vieții în care ne punem întrebarea: „Cine sunt eu?”.

Această întrebare reprezintă o tentativă timidă de a ne cunoaște, în încercarea de a pătrunde dincolo de înfățișarea mult prea bine cunoscută căreia îi împrumutăm identitatea noastră și de a înțelege ce se ascunde în spatele ei. Însă lumea noastră interioară este atât de complexă și de fragilă, atât de încărcată de gânduri și sentimente pe care, de multe ori, nu le putem nici măcar ghici ori defini, încât ne retragem confuzi, amânând pentru un alt moment răspunsul căutat, uitând chiar de el. De cele mai multe ori, ne lăsăm definiți de fricile noastre. Ele sunt atât de multe, încât aproape că există, clipă de clipă, ceva de care ne este teamă... Iar una dintre cele mai aprige frici ale noastre este frica de moarte.

Mărturisim, în rarele momente de sinceritate cu noi înșine, că moartea rămâne singura necunoscută pe care chiar nu știm cum să o întâmpinăm. Încă dinainte de a apărea, suntem convinși că ne va lua totul. Ne va transforma în țărână trupul, gândurile, dorințele, sentimentele. Le va spulbera, aruncându-le în cele patru zări pentru totdeauna.

Vin apoi momentele în care ne definim prin dorințele noastre. Acestea sunt tot mai multe, pe măsură ce evoluăm. Dintre ele, trei ne sunt comune tuturor, strălucind mai puternic decât miile de stele-nevoi de pe cerul minții noastre. Se succed în permanență, luându-și locul una alteia, bătăndu-se pentru prioritate. Ni se pare ba că bogăția ar reprezenta cheia fericirii noastre, ba că fericirea ne-ar face mai bogați, ba că iubirea altora ne-ar ajuta să înțelegem semnificația împlinirii.

Deși ajungem câteodată să nu ne dăm seama de aceasta, nu suntem nici fricile, nici dorințele noastre... Fricile pot fi îndepărtate, dorințele împlinite, noi continuând să existăm dincolo de ele.

Răspunsul la întrebarea „Cine sunt eu?”, pusă de prea multe ori, lăsată să aștepte undeva într-un ungher neștiut al minții noastre, este OM.

„Ce este OMUL?” Iată întrebarea la care am încercat să răspund.

Am înțeles astfel că OMUL este piatra filozofală a alchimiei spirituale.

Așadar, nu mai este nevoie să călătorim spre niciunul dintre punctele cardinale pentru a afla cine suntem. Nu mai este nevoie să pretindem ori să ne rugăm ca alții să ne dea certitudinea vieții, a bogăției, a fericirii, a iubirii noastre. Nu mai este nevoie să-i facem pe cei din jur responsabili de propriul eșec de a găsi toate acestea. Căci singuri avem posibilitatea de a le obține. Noi înșine reprezentăm piatra filozofală a alchimiștilor, mijlocul secret prin care putem căpăta tot ce ne dorim și putem deveni tot ce vrem să fim.

Despre toate acestea am așternut în paginile care urmează... despre incursiunea în sinele uman, în încercarea de a afla cine suntem și de a dezvălui înaintea ochilor cititorilor magica frumusețe, complexitate, bogăție și putere a cuvântului OM.

Ana Lexa

Primus Annus

PORTA
AD
ORIENTALIA ALTIORUM.
SOLANUS DECA.

CIVITATIS
IN
EXTRAURBANIS

I Inquisitio

„În inima fiecărui om există un gol care are forma lui Dumnezeu, iar acest gol nu poate fi umplut cu niciun lucru creat. El poate fi umplut doar de Dumnezeu.”

BLAISE PASCAL

Vasul înainta încet, legănându-se spre port.

Ajunsesem aproape de sfârșitul călătoriei mele.

Nerăbdător, am ieșit pe puntea udată de valuri. Mi-am umplut nărilor cu mirosul de sare ce-mi plăcea atât de mult. Sub mine, apa clipoceă. Se zbătea, ținută în șah de greutatea lemnului și a metalului, fremătând aidoma unui cal sălbatic, a cărui zăbală nu-i aduce acestuia decât o dorință și mai acută de libertate. Primul imbold fu să privesc cerul... Prea îmi devenise, în lungile săptămâni de călătorie, singurul prieten și confident; cu el discutasem; alături de el filozofasem... Nu se deschisese la culoare. Doar stelele începuseră să pălească, una câte una. Norii nu mai ascundeau cu nimic oceanul adânc de deasupra. Urma să fie o zi caldă, cu mult soare.

Ochii îmi rămaseră agățați pe pânzele umflate de briza plăcută a începutului de zi. Fluturarea acestora, legănarea lină și ritmică a nodurilor de frânghie, mă împrăștiu parcă, umplându-mă de o sevă nouă. Mă bucuram, pentru ultima oară, de liniștea începutului de zi. Peste doar câteva ceasuri urma să cobor și să încep provocarea pe care mi-o impusesem.

Nicăieri pe punte nu se mai auzea vreun glas gutural, fredonând în surdină frânturi deja cunoscute. Toți marinarii se aflau acum la locurile lor, executând atenți ultimele manevre de dinaintea acostării, cu ochii țintă la silueta cenușie și îngrămadită a cetății; ...și aceasta părea, de altfel, amorțită. Deslușeam pe chipurile lor emoție. Era aceeași reacție afectivă intensă, de nestăpânit, încercată de mine la vederea uscatului. Oricât de mult le plăcea apa, oricât de familiară le era corabia pe care își petreceau atâta timp din viață, fiorul de bucurie simțit la gândul debarcării făcuse înconjurul vasului, electrizând până și aerul respirat. Întâlnirea cu pământul le aducea cu sine sentimentul indestructibil de siguranță, de reîntoarcere acasă, de revigorare.

Învăluit în tăcere se menținea drumul nostru... Doar din când în când, țipetele ascuțite ale pescărușilor ce săgetau haotic cerul pe deasupra corabiei mai sfâșiau liniștea acestei dimineți. Pe măsură ce ne apropiam, începeam să deslușesc, în lumina zgârcită a zorilor, câteva siluete cenușii, mișcându-se încolo și înapoi pe ponton. Nu ne mai despărțeau de acestea decât niște minute, prea puține față de săptămânile rămase în urmă.

Deocamdată, curiozitatea mea luă sfârșit. Nu traversasem marea doar pentru a admira frumusețea cetății la porțile căreia ne găseam și nici din dorința de a fi în continuă mișcare. Această călătorie lungă și oboseală însemna pentru mine prologul unui nou început. Spre el mi se îndreptau întreaga atenție, gândurile și speranțele cu care mă imbarcasem.

...Plutisem săptămâni întregi pe o mare calmă, sub un soare arzător. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrecusem într-un colț umbrit al punții, citind și meditând. Fiecare zi trecuse încet, fără evenimente deosebite. Câteodată aveam chiar impresia că nu avansam, că rămăsesem închis în această suprafață lichidă. Imaginea orizontului îmi întărea senzația. Era neschimbat; la fel de albastru, vălurit ușor de vântul care ne împingea înainte. Nu îmi displăcea, însă, să trăiesc starea de nemișcare, de atemporalitate. Mă amăgeam cu gândul că reușisem să opresc în loc rotația Pământului, a discului solar, a întregii galaxii. Totul se oprise brusc, lăsându-mă suspendat

într-o lume nouă, plină de simboluri. Simțeam cum începeam să mă contopesc cu starea dimprejurul meu.

Atunci, fără să vreau, lasam cartea din mână. Călătoria se derula în absența oricăror țarmuri sau fâșii de pământ; la fel ca și ea, mă eliberam de trupul meu, uitându-l undeva, deoparte. Rămâneam doar conștiință, doar idei.

Asociam mișcarea corabiei, legănată și precisă, cu drumul pe care pornisem. Știam că aceasta mă împingea, fizic, spre țelul călătoriei mele. În mod asemănător, mintea mă îmboldea să avanseze. Lumina, căldura de afară, revărsau în mine o mare de gânduri și sentimente pe care cu greu le puteam înțelege sau categorisi, așa cum fusesem învățat să o fac. Îmi dădeam seama că toate cunoștințele acumulate nu îmi mai erau de prea mult folos. Mă lasam frământat doar de căutările mele, de întrebările ce nu-și găseau răspuns.

Mă simțeam, în clipele acelea, totuna cu apa și cu aerul de lângă mine. La fel ca și ele, deveneam tot mai încins, tot mai prelucrat, tot mai metamorfozat de bucată de foc de deasupra. Parcă ar fi avut loc un transfer de energie. Mă vaporizam cu totul, lăsând lumina și căldura soarelui să mă plămădească din nou și să-mi acutizeze setea de a ști... Voiam să aflu acele răspunsuri a căror lipsă mă rodea pe dinăuntru. Simțeam nevoia să umplu golul purtat cu mine de atâta timp... Iar soarele îmi curgea prin vene, încărcându-mă cu încredere, cu speranță.

Scârțâitul lemnului corabiei sub pasul greoi al vreunui marinăr reusea să mă scoată din reveriile mele și să mă aducă cu mintea înapoi, pe punte. Rămâneam însă în colțul meu, urmărindu-l cu privirea. Îi studiam fața crestată de vânt, manevrele precise și energice, tăcerea, liniștea interioară ușor descifrabilă, simplitatea degajată prin mișcărilor pe care le făcea. Îl priveam și comparam totul cu tumultul ce mocnea înăuntru.

...De foarte mult timp nu mă mai simțisem împăcat cu propriul sine, așa cum îmi părea el a fi. Sufletul și mintea îmi erau tulburate de întrebări fără răspuns despre existența mea în această lume, despre esența vieții, despre definiția și rosturile sale. Căutasem cheile acestor dileme în cărți, în vechile tratate, în tot ceea ce credeam

că mi-ar putea aduce o rezolvare. Însă toate teoriile învățate în aproape patru decenii de viață nu mă ajutaseră să capăt răspunsul care să îmi ofere sentimentul împlinirii. Deși îmi modelasem mintea și viața bazându-mă pe ele, deși le integrasem în propria realitate, asimilându-le până când ajunseseră să se contopească cu însăși ființa mea, totuși ceva dinăuntru dorise, de fiecare dată, și mai mult... mă îmboldise să forțez aceste limite și să caut ce se afla dincolo de ele.

Acest „ceva” mă adusesese astăzi aici.

Stând singur, pe punte, avusesem suficient timp pentru introspecție. Mă cercetasem pe mine însumi, să aflu dacă sunt pregătit sau nu pentru ceea ce avea să urmeze. Încă nu știam sigur. Simțeam doar cum cresc înăuntru, tot mai mistuitoare, setea de Cunoaștere, setea de Adevăr. Ele deveniseră din ce în ce mai puternice, împingându-mă să merg înainte, mânăndu-mă așa cum vântul mână de la spate apele sărate ale mării.

Trebuia să caut mai departe. Eram obligat să o fac. Toate acele întrebări căroră, până acum, nu le putusem găsi răspunsul se hrăneau din sufletul meu, lăsându-l chinuit și flămând. Ele îmi țineau mintea trează, îmi ascuțeau simțurile, îmi măreau și mai mult deznădejdea în care mă aruncase propria neputință.

Intuiam că există ceva ce încă îmi rămăsese nedeslușit; o altă realitate la care nu reușisem să ajung. În mod sigur, existau punți care m-ar fi putut duce acolo. Numai că erau atât de greu de descoperit... darămite de trecut. În plus, ce se afla dincolo de ele?

Aveam nevoie să obțin răspunsul la această întrebare. Prea mult timp trecuse de când îl căutam... Prea arzător mi-l doream... Și-apoi, ceva dinăuntru meu tot continua să-mi spună că era singura modalitate de a-mi recăpăta liniștea. Abia atunci, golul din mine urma să fie umplut.

Corabia acostă în port. Legară de ea frânhii, scări și scripeți, apropiind-o, fără puțință de scăpare, de malul umed.

Am avut, abia acum, sentimentul sfârșitului de călătorie.

Careul neîncăpător al cheiului se umplu dintr-o dată. Nici nu știu de unde apără tot acel furnicar de dedesubt. Vedeam

agitându-se, încolo și înoace, oameni a căror grabă nu o înțelegeam. Cutiile și bagajele lăsau un culoar prea strâmt pentru ca ei să poată înainta, așa cum își doreau. Așteptarea pe care erau nevoiți să o suporte îi incomoda și îi nemulțumea, deopotrivă.

Voci înțepate, furioase, nestăpânite, ajungeau până pe puntea vasului, acolo unde eram eu. Drumul călătorilor mai era îngreunat și de tot soiul de animale; cuști pline cu păsări le tăiau calea, accentuându-le nerăbdarea. Mă uitam la ele, săracele, cum zburătăceau, cum săreau bezmetic în cutiile strâmte și întunecoase, fără să își dea seama că singurul lucru pe care reușeau să îl facă era să lase peste tot pene. Bietele capre speriate, trase cu putere, strangulate aproape, mai rău se împleticeau, în loc să meargă. Aș fi vrut să le tai funiile și să le las să fugă. Din păcate însă, chiar de-aș fi avut la mine un cuțit, n-aș fi putut răzbi prin mulțime. Behăiturile lor speriate se amestecau cu tropotul nervos al copitelor de cai, cu răgușeala glasurilor hamalilor, cu roțile gata de plecare ale căruțelor ce își strigau și ele, în gura mare, neastâmpărul. Călători și localnici formaseră deja o mare și mai agitată decât aceea abia părăsită.

Mă obosi forfota în care pătrunsesem brusc.

...Pe durata călătoriei mele avusesem parte de un lucru prețios și rar: liniștea. Începeam, tot mai mult, să îi înțeleg importanța și să îi simt lipsa. Dar ca să o recâștig, trebuia mai întâi să ies din acest labirint.

Fără să vreau, mă simțeam legat cu fire nevăzute de cei printre care coborâsem. Mă amestecasem cu ei atât într-un mod real, încercând să îmi fac loc și să mă strecor, cât și într-un mod psihologic, cuprins fiind de aceeași stare febrilă, de aceeași grabă interioară. Trebuia să plec cât mai repede. Mi-am strâns în mână micul bagaj și am mărit pasul, cu un oarecare sentiment de regret pentru frumusețea albastrului lăsat în urmă.

Drumul pe care îl aveam de parcurs era destul de lung.

Câteva căruțe trecură agale pe lângă mine, învărtejind în urma lor mici nori de praf. Ba chiar, unul dintre căruțași se oferă să mă ia pe capră lângă el. Am preferat, totuși, să merg pe jos. După atâta legănare

și peisaj marin, simțeam nevoia să-mi dezmoțesc puțin picioarele. Și-apoi, îmi era mai bine de unul singur. Nu aș fi fost un tovarăș de drum prea plăcut. Nu aveam chef de vorbă. Felul meu de-a fi, mult prea ursuz, ar fi ațâțat poate în mod exagerat imaginația călăuzei mele, determinând-o să insiste, să vrea să mă descoasă în zadar. Nu îmi doream ca lucrurile despre mine să devină o plată a amabilității sale și, cu atât mai puțin, ca muțenia mea să fie luată drept jignire.

Îmi plăcea pustietatea cărării. Lăsasem în urmă cetatea cu aglomerația, cu zgomotul, cu agitația sa continuă. Nu mă simțeam la locul meu în ea. Probabil că începusem să semăn prea mult cu cei de acasă... Tatăl meu, un om simplu și destul de taciturn, mă trimisese încă din fragedă copilărie să fiu ucenicul unui învățat. Îmi spusese doar că trebuie să mă deprind cu munca și învățătura, că trebuie să fiu harnic, ascultător și umil. Își dorea să devin cineva. Visa să urc cu cel puțin o treaptă mai sus decât putuse el vreodată să ajungă. Eforturile făcute pentru a mă susține în anii de învățatură care urmaseră mă obligaseră să îi iau în serios cuvintele:

„Trebuie să cauți adevărul în orice lucru.”

Îmi stăruiau și acum în minte, gonindu-mă, mânându-mă de la spate, privându-mă de orice fel de odihnă.

Astfel, am plecat departe de casă.

Privind în jos, la acoperișurile descoperite ici-colo de ocoliturile drumului, îmi dădeam seama că oricare dintre ele ar fi putut fi locul de unde pornisem. Toate semănau, prin simplitatea lor, cu casa veche, roasă de ani și cunoscută atât de bine. Urcând cărarea îngustă, urmam cu pas hotărât șerpuirile dealului... Totuși, privirea îmi rămase întoarsă la ele. Prin fața ochilor îmi zburară imagini de demult, din timpurile când schimbasem un mod de viață cu un altul. Părăsisem cu oarecare regret locurile familiare pentru a mă iniția în tainele științelor. Ucenicia mea se dovedise a fi un lucru neașteptat de interesant. Îmi deschisese orizonturile, mă învățase să gândesc, îmi arătase frumusețea ascunsă printre paginile cărților. Începusem, tot mai mult, să capăt incisivitatea și agerimea necesare trecerii punților către noile lumi ce mi se deschideau înainte.